

אמונת השמחה

מבית מרכז רוחני "אמונת חיים" קראלי

גליון ב' – כח טבת תשפ"ד

שמחת התנאים

פתח השמחה

- במנהגי אירוסין והתנאים -

לגולים רבים, במשך הדורות, עברו מנהגי השידוכים, האירוסין, שטר ה"תנאים" וה"ווארט". בזמן המשנה והגמרא והגאונים, נוהגים היו לעשות "שידוכין" – בשעה שהתמצו לינשא זה לזו, ואחר כך – "אירוסין", וכשהיתה מוכנה הכלה לבוא לגור בבית הבעל נערכו ה"חופה" וה"נישואין". בזמן הראשונים הנהיגו לאחד בין ה"אירוסין" וה"נישואין", ובעת ה"שידוכין" היו עושים "קנין" ו"תנאים", עם גזירת "קנס" על הצד שיבטל ה"שידוך", ואף גזרו ב"חרם" על מי שיבטל ה"שידוך בלי הסכם הצד השני.

בספרי הפוסקים יש כמה שיטות בדבר, אם ועד כמה מועיל ה"קנין" וגזירת ה"קנס" וה"חרם" שעושים בעת כתיבת שטר התנאים. לרבינו הזקן יש בזה שיטה מיוחדת.

בזמן הגמרא נוהגים היו הורי החתן והכלה להתחייב בעת ה"אירוסין", לתת "נדוניה" לחתן ולכלה. אחר כך כשהנהיגו לאחד בין ה"אירוסין" וה"נישואין", הקדימו את התחייבות ה"נדוניה", שגם היא נעשית ב"קנין" בעת כתיבת שטר ה"תנאים".

קנין "אתן", שאחרי "נדוניה". וגם בזה בפוסקים, אם שדינו כמו "קנין" מועיל, ולפי זה אין ה"תנאים" מועיל – ה"קנס", ולא על ה"צמח צדק" יש

אמנם זה הוא רק הנישואין יתן יש חילוקי דעות "קנין אתן" מועיל, או דברים "שאינו ה"קנין" שעושים בעת אלא על התחייבות ה"נדוניה". ולאדמו"ר בזה שיטה מיוחדת.

עוד הוסיפו לעגן את קבלנים", מצד החתן את זה כללו בשטר

ה"קנס" ב"ערבים ומצד הכלה. וגם ה"תנאים".

לפעמים היו מוסיפים על מנהג כתיבת שטר ה"תנאים", עוד שני שלבים: א) מיד בעת גמר ה"שידוך" כותבים "ראשי פרקים" של ה"תנאים". ב) בזמן הסמוך לחתונה כותבים שטר "תנאים אחרונים".

עוד תיקנו בעלי התוספות וחכמי "קהלות שו"ם", שאם הכלה מתה בתוך שנה או שנתיים אחר החתונה, לא יירש החתן את ה"נדוניה" שלה. וגם את זה כללו בתוך שטר התנאים.

ברבות הימים הפסיקו להזכיר את ה"חרם" הנ"ל בשטר ה"תנאים". וכן הפסיקו להזכיר גם את ה"קנס" הנ"ל בשטר ה"תנאים". ובדור האחרון הפסיקו להזכיר גם את "תקנת שו"ם" בשטר ה"תנאים".

מנהג בני עדות המזרח, הוא שלא לעשות כלל "שטר תנאים" לפני החתונה.

הנוסח לשטר התנאים גם הוא תלוי במנהגים. רוב בני אשכנז משתמשים בנוסח "נחלת שבעה" הנוסח נפתח בשפה מליצית:

בסימן טוב ובמזל טוב, יעלה ויצמח כגן רטוב, וה' הטוב יאמר לדבק טוב, מצא אשה מצא טוב, ויפק רצון מה' הטוב.

כמו כן התחילו לאחר את כתיבת שטר ה"תנאים" עד לזמן קרוב לפני החתונה. כן הנהיג גם כ"ק אדמו"ר זי"ע לאחר את כתיבת שטר ה"תנאים" עד ליום החתונה. וכיון שכך, הונהג שמיד בעת גמר ה"שידוך" עושים "ווארט", שהוא "קנין" גרידא, כן יש נוהגים לערוך גם זכרון דברים". ואת שטר ה"תנאים" כותב הרב המקדש ונוהגים לכבד אדם חשוב לקרוא אותו במעמד "קבלת הפנים" לאחר קריאת התנאים, נוהג לשבור צלחת, זכר לחורבן.

תוכן הגליון

פתח השמחה

עמ' א'

אמרי השמחה

עמ' ב-ג

דרוש השמחה

עמ' ד

עולת השמחה

עמ' ה

פסקי השמחה

עמ' ו

ביאורי השמחה

עמ' ז

נעימות השמחה

עמ' ח

אמרי השמחה

כ"ק מרן רבינו שליט"א

לקט "אמרי קודש" שנאמרו בשמחות בבית המו"צ הרה"ג גמליאל רבינוביץ שליט"א

ענבי הגבן בענבי הגפן

הנה אנו עומדים כעת בשמחת חתן וכלה, כשמאחלים בשמחה נוהגים לברך "שהזיווג יעלה יפה", ומה הטעם לזה לביטוי 'יעלה יפה', אלא שרואים אנו לפעמים בחורים הנקראים חלשים, ויותר מכך רואים כאלו שירדו והתדרדרו ל"ע", ומצאו את בת זוגם ומתארסים בגיל צעיר, ומאידך חבריהם בחורים מתמידים ועילויים שמחכים ומצפים לזיווגם.

אלא בכדי שיוכלו לבנות את ביתם. צריכים שבני הזוג יהיו באותה דרגה רוחנית. ולכן מברכים "שהזיווג יעלה יפה", שבכדי שיוכלו להינשא ולבנות בית נאמן בישראל, שלא ח"ו אחד מן הצדדים יאלץ לרדת בדרגתו, אלא להיפך שתמיד יעלו מעלה מעלה.

כח הברכה

כשבאים לשמחה נוהגים לברך "מזל טוב" והבעל שמחה משיב 'אצלכם בשמחות', שנראה כאילו משהו נימוסין וענין של תשומת לב והתייחסות, כפי שאומרים היום בוקר טוב שלום עליכם וכו' ולפעמים אדם עובר לידך ושואל מה נשמע? וממשיך והוא כלל לא מחכה לשמוע תשובה אלא זה ענין של תשומת לב, שזה גם חשוב.

ולא כולם יודעים להעריך כראוי את איחולי מזל-טוב שהם מקבלים, משום שהם רואים בכך ענין "נימוסי" ולא שמים לב שמדובר בתפילה. תפילה! אבל לא שבאמת חושבים ומתכוונים שהברכה אכן תתקיים.

מסופר במדרש (קהלת ג' ד') על ר"ש בן חלפתא שהלך לעין-תאנה והיה שם בעל ברית, ומזג להם יין טוב, ואמר להנאספים, בטוח אני בעזרת השם יתברך שבחתונת בני אמזוג לכם שוב מיין טוב זה! ברכו אותו הנאספים "כשם שהכנסתו לברית כן יכנס" וכו'.

כשיצא משם ר"ש בן חלפתא פגש במלאך-המוות וראה שפניו רעים, שאל אותו: מפני מה? סיפר להם מלאך-המוות שמשמים גזרו שהוא יקח התינוק הזה כשהוא בן ל' יום, אבל מאחר שברכוהו בברכה שיזכו להיות בחתונתו, פסקו מן השמים שלא יוכל להמיתו.

הרי הפלא-ופלא כמה חשיבות הברכות שמאחלים לבעלי שמחה!

הגה"צ רבי שמשון פינקוס זצ"ל שואל: לכאורה יש לתמוה על מנהג ישראל, שבכל שמחה מברכים בברכת 'מזל טוב', והרי ממה-נפשך [בין כך ובין כך] יש להבין, אם המזל כבר טוב לשם מה נצרכת הברכה? ואם חלילה המזל אינו טוב, אז מה יכול להועיל?

אלא - מבאר הרב "כאשר מברך אחד לשני, ובא בתפילה שיהא לו מזל טוב, יש בכח התפילה להפוך המזל לטוב!"

וסיפר על עצמו שפעם ניגשה אליו אשה ברחוב בעיר 'דימונה', וביקשה ממנו להתפלל עבור בנה. תוך כדי הבקשה נתנה לו על-כרחו שטר של עשרים שקלים. כדי שלא לפגוע בה לקח את הכסף, ניגש לפינת הרחוב וקנה שם פרוסת עוגה ושתייה ו... "לאחר שהרגשתי טוב בזכות

האכילה והשתיה, הוצאתי את הפתק עם השם של הבן, ובירתי והתפללתי עבורו בהתלהבות. תפילה מכל הלב."

מספם הרב פינקוס: "זהו כוחן של ברכות ה'מזל-טוב' של המשתתפים בשמחה. מתוך הרגשה של קירבה, יש לברכות כח השפעה עצום. כל משתתף ב"קידוש", כל מי שטועם בחתונה, ומתוך הרגשה טובה מברך בברכת 'מזל-טוב' יש לו את הכוח אפילו

לשנות בדבריו את המזל. המזל בשמים משתנה ומתהפך לטובה!"

עניית אמן על הברכה

כן מסופר שאחד ממתפללי ביהכ"נ 'זכרון משה' נהג לקנות עלייה מסוימת בכל שנה ושנה. פעם אחת לא עלתה בידו לקנותה, והיה שרוי בדאגה, אולי זה לא סימן טוב. ניגש למרן רבי ישראל יעקב פישר זצ"ל ותינה בפניו את צערו. בירך אותו הרב שבשנה הבאה יזכה שוב באותה עלייה.

חלפו כמה חודשים והאיש נפטר לבית-עולמו.

לבניו היה קצת תימא, שלא לומר טרוניא, מדוע לא התקיימו דברי הרב שבירך את אביהם שיזכה לשנה הבאה בעליה הקבועה שלו? שאלו את פי הרב שהשיב: אכן שמתי לב שהוא לא ענה 'אמן' על הברכה!

לאחר שהפנמנו ש'מזל-טוב' אינו איחול גרידא, כי אם 'ברכה' ותפילה - מעתה ברור לנו שיש לענות עליו 'אמן'.

שאם הרב יבוא לגור בשכונה זה ימשוך את הציבור לקנות, לכן מעניק לו דירה חדשה במרכז השכונה. לכן השי"ת מבטיח 'הרחב פיך ואמלאהו', ועלינו רק להאמין בכך, ולבקש על צרכינו בהודיה על העבר ובקשה על העתיד.

לשמוח עם הזולת

אאמו"ר זי"ע היה מופלא בשמחה עם הזולת והיה משתדל לשמוח עם כל אחד ואחד יותר מאשר עם צאצאיו והיה מאחל מעומקא דליבא. ובכלל תמיד כשהיה מברך ראו שזה נובע מעומקא דליבא שלא אחת בירך צרור ברכות נרחב.

כן היה מספר על מרן הגרש"ז אוערבאך זצ"ל שלפעמים בירך חתן שבא לפני נישואין בקטעים שלמים מתוך נוסח ה"יקום פורקן" שאומרים בשבת. והיה מתאונן שכיום לא רואים שהבריות שמחים בשמחת רעיהם כפי שראו זאת פעם.

כן נשאל פעם הגרש"ז אוערבאך זצ"ל על מנין ובו מתפלל מוהל בקביעות, האם להמנע מלומר שם תחנון, היות וימים רבים, כמעט בקביעות יש לו בריתות. נענה ואמר שמסברא צריך היה כן לומר תחנון בכה"ג, היות וכל הטעם שלא אומרים משום השתתפות בשמחה שהיתה פעם לציבור והוסיף שלצערינו כהיום אפילו אם רואים ברחוב חתן וכלה בתוך ימי המשתה לא מאחלים להם מזל טוב, אבל מאידך אמר, אין לנו את הכח לשנות ולחדש דברים, ולכן צריך לעשות כפי שכתוב בהלכה ולא לומר תחנון.

כן סיפר רבי יצחק פריימן שמרן (הגרש"ז) היה מספר שבעבר כשבעל שמחה היה מקבל עליה להולדת ילד וכד' כולם היו ניגשים לאחל לך מזל טוב ולשמוח בשמחתו. וסיפר שב"שערי חסד" כשהייתה שמחה, כולם היו מכינים כיבוד לבעל השמחה והיו באים להשתתף בה, אם היתה ברית היו אומרים בתפילה בבוקר "זכרות עמו הברית" יחד עם בעל הברית, לכן היה מובן שלא אמרו תחנון, אבל היום אומרים 'לא לומר תחנון' כי יש בעל ברית, בזה זה מתחיל ונגמר ההתייחסות של הקהל לבעל השמחה.

בהקשר זה מספר הג"ר יצחק דרזי (בעל ה"שבות יצחק"): שירד פעם עם מרן הגרש"ז אוערבאך זצ"ל במדרגות ביתו וכשעבר ליד תיבת הדואר הוציא את צרור המכתבים מהתיבה. הוא מיין את המעטפות השונות וכשראה הזמנה לחתונה, טרם ראה מי המזמינים, התפעל בשמחה ואמר, זה דבר טוב, מהנה, משמח, וכשפתח וראה שמות המחותנים הוסיף ואמר, ואני גם מכירם. ותיאר זאת רבי יצחק, שרבינו היה נראה אז בעיניו, כאדם המאושר עלי אדמות, עד כדי כך שמחשבתו היתה כשהם הגיעו למנחה, שאולי צריך לומר לחזן שלא יאמרו היום תחנון, כי מרן קיבל "הזמנה".

יהי רצון שהזיווג אכן יעלה יפה, ויזכו המחותנים לרוות רוב נחת ותענוג דקדושה מזיווג זה ומכל יוצ"ח, והחתן והכלה יבנו בית נאמן בישראל על אדני התורה והחסידות, מתוך הרחבת הדעת ושלוות הנפש אכ"ר.

זה למעשה כמובא במדרש שיש לענות 'אמן' על כל ברכה שמברכים לישראל, גם בלא הזכרת השם (עי' מג"א רט"ו סק"ג) וב'טעמי המנהגים' (ליקוטים ועניינים שונים ס"ק ח', בהערה) מעיר שיענה 'אמן' עוד לפני שהוא משיב 'ברוך תהיה' וכדומה - "כדי שלא יהא הפסק בין הברכה שמברכים אותו לעניית אמן".

עת רצון

ומדוע אכן שלא ינצלו את העת רצון, וכפי שמפרש הרה"ק החזה מלובלין זי"ע בעל שמחה לשון אדנות ובעלות, שהוא מקבל כח בימי שמחתו להיות הבעל הבית על השמחה, ויברכו בהרחבה ובשפע גדול.

אלא הסיבה היא שאנשים אומרים לעצמם מי אני ומה אני, שאברך האם ברכותי ראויים להתקיים וכו'.

אנו אומרים מידי יום בתפילתנו "הרחב פיך ואמלאהו" ורש"י הק' מפרש בתהילים שהרחב פיך - לשאול ממני כל תאות לבך ואמלאהו - ככל אשר תשאל.

על דרך זה חשבתי לפרש לעניינינו שהריבוננו שלום אומר "פתחו לי כחדו של מחט ואני אפתח לך כאולם", ארחב פיך וברך את בעל השמחה ולהיפך בעל השמחה יברך את האורחים ובפרט את הזקוקים לישועה בכל ההרחבה ועם כל הלב, ומה אתה מפחד שלא יתקיים אני מבטיח לך "ואמלאהו".

לברך ולהתברך

הרה"ק אהבת ישראל מו"ז'ניץ זי"ע היה רגיל לומר בשם זקנו הרה"ק מרח"ן זי"ע "כאשר עורך א ני שמחה, חפץ אני שאפילו בעלי העגלות יאחלו לי ויברכוני לכבוד השמחה.

ומעשה היה בחתונתו של מרן בעל הצמח צדיק זי"ע עם בת הרח"ינער זי"ע התקיימה במדינת רוסיה. ומשום כך לא יכול היה חותנו הק' - שנמלט משם - להשתתף בחתונה עצמה,

אולם הוא ליווה את החתן וכל המחותנים חצו את הגבול, התיישב הרה"ק מרח"ן שם ביער על גזע עץ כרות, וביקש שכל הנוכחים יעברו לפניו ויאחלו לו לחיים, ולא ויתר על כך שאף בעלי העגלות יגשו לברך ולהתברך.

וקיימו את המאמר אל תהיה ברכת הדיוט קלה בעיניך.

תפילה ובקשה

כמו כן גם בתפילה אנשים ממעטים בבקשותיהם, וקמצנים על חשבון השי"ת ומבקשים אם כבר, רק כדי צרכם המייד.

האם יתכן שיש קץ וקצבה להשי"ת, האם אתה לא מאמין שיכול לעזור, גם בדברים גדולים, שהוא הרי הכל יכול.

כפי שסיפר אחד הרבנים ור"י מפו' בירושלים, שהוא היה מבקש כל יום שהוא רוצה שהשי"ת ישלח לו דירה, [וכמובן הצניע את בקשתו מחשש שיצחקו עליו] ויום אחד דפק אצלו קבלן ואמר לו שהוא בונה שכונה חדשה בירושלים, והוא רוצה למכור את הדירות שלו לכן חשב

דרוש השמחה

מהוד מרן רבינו הגה"ק זי"ע

מציאה שאדם מוצא ברשות הרבים, ואי אפשר לאדם לומר שהוא טרח בה, וכמו כן גם לקיחת אשה הוא מן השמים, אז "מצא אשה מצא טוב" אבל אם תטעה לומר "ומוצאי אני את האשה" שאני בכוחי ועוצם ידי עשתה זאת ואת האשה דוקא זאת שמחכמתי מצאתיה, אז תדע שמוצא אני מר ממות את האשה.

וכל זה דוקא במערבא כי בא"י יש על זה יותר קפידיא שהיא פלטריין של מלך והכל מושגח בדרך ניסית בהשגחה פרטית, ואם צריך יותר לדת ולא לטעות בעצמו, משא"כ בחוץ לארץ אם אדם יטעה בזאת אין זה עבירה כל כך, כי בגמרא מובא שישראל שבחו"ל עובדי עבודה זרה בטרהרה הם, והמפרשים פירשו דהיינו שהם תחת המזלות, שנראה כאילו העולם מתנה בדרך הטבע, אף שברור שגם בחו"ל הכל מושגח מלמעלה בהשגחה פרטית, אבל מכל מקום אינו דומה לארץ ישראל, ששם ההשגחה היא יותר גדולה וכפי שמבואר בספרים הק'.

ולכן דוקא בארץ ישראל אמרי ליה, ולא ששאלו אותו, כי אם נגיד שהכוונה ששואלים את האדם שנשא (וכמו שמפרשים הנ"ל פירשו כן) זה אינו מובן למה צריך לשאול ומה יוצא לנו מזה ששואלים אותו, ממא נפשיך אם מצא טובה מה טוב חלקו, ואם ח"ו להיפך מה יהיה לנו מזה אם נשאל אותו, וגם יתבייש לומר האמת ולפי הנ"ל ניחא לא ששאלו אותו על כך רק שלימדו אותו שידע והתבונן ויתן אל לבו שמה' אשה לאיש ולא מכוחו ועוצם ידו, ואז יהיה לו האשה בבחינת מצא אשה מצא טוב, וגם האשה קאי על התורה שימצא טובה, ואין טוב אלא תורה ואין תורה בתורת ארץ ישראל.

וה' יזכינו שנזכה לטוב בכל העינים עד שיתקיים אך טוב לישראל בביאת הגואל אמן ואמן

בגמרא (ברכות דף ח') במערבא כי נסיב איניש אתתא אמרי ליה הכי מצא או מוצא, "מצא" דכתיב (משלי יח) מצא אשה מצא טוב ופי' רצון מה', מוצא דכתיב (קהלת ד) ומוצא אני מר ממות את האשה עכ"ל.

וצריך להבין במאמר הזה כמה דברים, בראשונה יש לדייק למה דוקא במערבא וכו' אמרי וכו', ועוד ומהו דכתיב מצא "אשה" וכאן כתיב כתיב ומצא וכו' את "האשה" בה' הידיעה, וגם לשון במערבא "אמרי ליה" צריך ביאור מה הכוונה באמירה זו.

לענ"ד נראה לומר בעז"ה כך כי כידוע מה שאמרו חז"ל (חולין ז) שהכל הוא מה' ואין אדם נוקף אצבעו מלמטה עד שמכריזין עליו מלמעלה, והכל בידי שמים חוץ מיראת שמים (נדה טז) וכל פעולותיו של אדם מושגח בהשגחה עליונה וההשגחה היא השגחה פרטית על כל נברא דבעולם וכ"ש על האדם בכלליות ובפרטיות, בכל מעשיו ופעולותיו וכמובא זאת בכל הספרים הק' ובפרט בספרי תלמידי הבעש"ט הק' זי"ע

ומ"מ צריך האדם לעשות פעולות גשמיות כי הקב"ה מנהג את עולמו בדרך הטבע שנראה לכאורה שתלוי במעשי בני אדם, וזאת לנסיון שאדם ידע שאף שחושב שהוא עושה הדבר, צריך שידע שגם זה מהקב"ה, שהטבע בגמ' "אלוקים" ובפרט בארץ ישראל

שהיא ארץ אשר ה' אלוקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלוקיך בה, מראשית השנה עד אחרית שנה (עקב יא) שהכל שנעשה בה הוא בהשגחה פרטית יותר ממה שבחו"ל שהם תחת המזלות כידוע מספרים הק', ולפי זה אפשר לומר שבמערבא שהיא ארץ ישראל אמרי כי נסיב אדם איתא או מוצא, דהיינו שאמרו לאדם שנשא אשה, אם תדע ותבונן שלקיחת אשה שהיא לתכלית מצוה הראשונה שבתורה דהיינו פריה ורביה, שהיא מן השמים וכמו

דורש אותה תמיד עיני ה' אלוקיך בה, מראשית השנה עד אחרית שנה (עקב יא) שהכל שנעשה בה הוא בהשגחה פרטית יותר ממה שבחו"ל שהם תחת המזלות כידוע מספרים הק',

ולפי זה אפשר לומר שבמערבא שהיא ארץ ישראל אמרי כי נסיב אדם איתא או מוצא, דהיינו שאמרו לאדם שנשא אשה, אם תדע ותבונן שלקיחת אשה שהיא לתכלית מצוה הראשונה שבתורה דהיינו פריה ורביה, שהיא מן השמים וכמו

מוסדות קראלי בארה"ק

ע"ש רבותינו הק' זי"ע בנשיאות מרן רבינו שליט"א

ברכת מזלא טבא

ברגשי גיל ורננה נגיש ונקטיר בזה ברכות נאמנות קמי האי גברא רבא ויקירא יד ימינו של רבינו שליט"א להגדיל תורה ולהאדירה **הגאון רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א**

מו"צ בקהילתינו הק' ומח"ס גם אני אודך

לרגל שמחת אירוסיהבת עב"ג בשעטומ"צ

הבה"ח נפתלי שוורץ בהרה"ג יצחק שליט"א

יה"ר שיזכה לרוות רוב נחת דקדושה מכל יו"ח מתוך בריות גופא ונהורא מעליא ורוב שמחה לאורך ימים ושנים טובות

הנהלת המוסדות רבנן ותלמידיהון

גם אני אודך

ברגשי גיל ורננה נגיש ונקטיר בזה ברכות נאמנות ולבביות למזל טוב קדם אבינו רועינו אחינו גיסינו, פאר המידות, אהוב ואהוב הבריות

הגאון רבי **גמליאל רבינוביץ שליט"א**

מו"צ בק"ק קראלי ומרבני רחובות ומח"ס גם אני אודך ופרדס יוסף החדש

לרגל שמחת אירוסיהבת בשעטומ"צ

ברכה מיוחדת

לאבינו סבינו אחינו

מורינו הרה"ג אלחנן שליט"א

יה"ר שתזכו לרוות רוב נחת דקדושה מכל צאצאיו

מתוך בריות גופא ונהורא מעליא ורוב שמחה

ובראיות לאורך ימים ושנים טובות

המאחלים בלונ"ח משפחת רבינוביץ

עזרת השמחה

כ"ק מרן בעל חוקי חיים זי"ע

קשה זיווגו של אדם

אלו מאלו. וכמו כן על זיווג זה כבר שייך קטרוג, אבל בשעת קריעת ים סוף השיב הקב"ה למקטרגים, שהמצרים עבדו עבודה זרה מרצון, ואילו בני ישראל עבדו באונס, והראיה שהרי בזכות שלשה דברים נגאלו ממצרים, שלא שינו את שמם ולשונם ולבושם (מדרש רבה במדבר פרשה י"ג ס"ק כ'), וכן בענין הזיווג דוחה הקב"ה את הקטרוג כבשעת קריעת ים סוף.

והנה לפי האמור שלאחר עשרים שנה מזווגים לאדם לפי מעשיו, ולפעמים אם יש לו מעשים רעים, נדחה זיווגו הראשון וניתנה לשני, ולאחר מכן, כשהוא צועק ומתפלל על זיווגו, צריך בעל כרחך לדחות נפש מפני נפש, כי מוכרחים לתת לו זיווג השייך לאיש אחר.

וזוהו שאמרו קש"ה זיווגו של אדם כקריעת ים סוף, כי לאחר עשרים שנה כשהאדם צועק ומתפלל על זיווגו שנדחה ממנו מחמת עוונותיו, נעשה הדבר קשה לפני הקב"ה, כי צריך לדחות נפש מפני נפש.

ולפי"ז יובנו היטב דברי חז"ל (מו"ק דף י"ח ע"ב) מותר לארס אשה אפילו בחולו של מועד, שמא יקדמו אחר ברחמים, היינו שבכח התפילה והתעוררות הרחמים, אפשר להקדימו אחר, וא"כ לאחר עשרים שנה, בכח האדם לבחור את זיווגו, וזאת באמצעות כח התפילה.

ובזה יתורץ כי באמת מה' אשה משכלת, וארבעים יום קודם יצירת הולד, מכריזים בת פלוני לפלוני, אך כל זה הוא לזיווג ראשון, דהיינו קודם שמלאו לו לאדם עשרים שנה, אבל על זיווג שני שלאחר עשרים שנה שייך בחירה, ואז ניתן לו הזיווג לפי מעשיו, דהיינו כפי רוב תחנוניו ובקשותיו להשי"ת, ועל כן מה שאמרו מה אתה בורר לך, היה דייקא באותם שהיו לאחר עשרים שנה.

וזוהו נרמז במאמר חז"ל הותרו השבטים לבוא זה בזה, דהיינו שבהיות והיו אחר עשרים שנה, היה אפשר להקדים ברחמים, ולקחת את זיווגו של השני, וזהו אומרם כל מי שאין לו אשה נפנה לשם, הכוונה מי שנאבד ממנו זיווגו, כיוון שמלאו לו עשרים שנה. והמשך המאמר ומה היו אומרות בחור, שא נא עיניך וראה מה אתה בורר לך, אל תתן עיניך בניו תן עיניך במשפחה, פירוש אותם הבחורים היו שומרים על עיניהם ולא היו מסתכלים, עד שהוצרכו לומר להם שא נא עיניך וראה מה אתה בורר לך, כי אסור לו לאדם לקדש את האשה עד שיראנה (קידושין דף מ"א ע"א).

והנה מה שאמרו תן עיניך במשפחה צריך ביאור, וכי אם יתן עיניו במשפחה יהיה לו טוב, והרי רואים כמה וכמה משפחות מיוחסות שיש בהם מידות רעות, ואפשר לפרש כדרך שאמרו (ב"ב דף ק"י ע"א) הנושא אשה צריך לבדוק באחיה, כי רוב הבנים דומים לאחי האם. וזהו אומרם תן עיניך במשפחה, היינו שיבדוק במידותיהם הטובות של אחיהם, ולפי"ז תוכל לדעת מה אתה צריך לברור לך.

ומכאן תוכחת מגולה לאלו שאינם בודקים במידות טובות, שהרי אפילו אם מידותיהם של ההורים באופן נעלה, לפעמים בניהם אחריהם אין להם מידות טובות, והם מפקירים את בניהם לכל ימי חייהם, תחת חיפושם אך ורק משפחות מיוחסות, וזאת מחמת בצע של כבוד בשבעת ימי המשתה או מחמת פארענצ'ס, כטפשות הדור הזה.

ובזה אפשר לרמז מדוע במקום אחד נקטו בלשון בנות ישראל, ובמקום אחר אמרו בנות ירושלים. כי יש שני מיני בנות, במדרש איתא בלשון בנות ישראל יוצאות, רמז על אותם בנות שבאמצעותם מגיעים לממון או לכבוד וגיאיות בבחינת ל"י רא"ש, אבל במשנה נאמר בלשון בנות ירושלים יוצאות, רמז על אותם שהם יראים ושלמים, והם היו אומרים תן עיניך במשפחה, דהיינו לבדוק במידותיהם הטובות של אחיהם.

שנינו (תענית דף כ"ו ע"ב) אמר רבן שמעון בן גמליאל, לא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב וכיום הכפורים, שבהן בנות ירושלים יוצאות בכלי לבן שאולין, שלא לבייש את מי שאין לו וכו', ובנות ירושלים יוצאות וחולות בכרמים, ומה היו אומרות, בחור, שא נא עיניך, וראה מה אתה בורר לך, אל תתן עיניך בניו, תן עיניך במשפחה, (משלי ל"א, ל') שקר החן והבל היופי אשה יראת ה' היא תתהלל, ואומר (שם ל"א, ל"א) תנו לה מפרי ידיה ויהללה בשערים מעשיה. ובגמרא (תענית דף ל"א ע"א) הוסיפו כמה מעלות טובות שהיו ביום זה, ואחד מהם הוא, רבה ורב יוסף דאמרי תרויהו, יום שפסקו מלכרות עצים למערכה, דתניא רבי אליעזר הגדול אומר, מחמשה עשר באב ואילך תשש כוחה של חמה, ולא היו כורתין עצים למערכה, לפי שאינן יבשין. אמר רב מנשיא וקרו ליה יום תבר מגל וכו', תנא כל מי שאין לו אשה נפנה לשם.

הנה הדקדוקים רבו במימרא זו

א'. אומרו בנות ירושלים יוצאות, ואילו במדרש רבה (איכה פתיחתא ס"ק ל"ג) הביא מימרא זה בלשון בנות ישראל יוצאות. ב'. כל מימרא זו תמוהה מאוד, האיך אפשר לומר מה אתה בורר לך, וכל מי שאין לו אשה נפנה לשם, והרי כתיב (משלי י"ט, י"ד) ומה' אשה משכלת, וכן אמרו חז"ל (סוטה דף ב' ע"א) ארבעים יום קודם יצירת הולד, מכריזים בת פלוני לפלוני (עכ"ל), וא"כ מה שייך בזה בחירה.

ואפשר לומר עפ"י מש"כ בחידושי המאירי (מסכת סוטה דף ב' ע"ב ד"ה מפנות) מפנות הדת ומיסודותיה הוא להאמין ביושר משפטי הש"י, להיות האדם נגמל ונענש בכל עניניו לפי מעשיו, אם טוב ואם רע, ולא יעכב זה מזל ומערכת כוכבים, או אחד מן המקרים, אלא שלפעמים יעזב למקרה, או למזל, כשהאדם אינו ראוי לפי מעשיו להגמל או להענש, ואף זה נקרא צד עונש, על צד הפקע הגמול במקום שהיה האדם ראוי לעשות פעולות ראויות לגמול, אלא שבמי שאינו ראוי לכך לא יקרא עונש.

וא"כ הזווג אף הוא מכלל הגמול או הפכו, בהזמין השם בגורלו אשה משכלת והגונה או ההפך, וזהו שאמרו אין מזווגין לאדם אלא לפי מעשיו, ר"ל צנועה לצנוע ופרוצה לפרוץ והדומה לזה, ודרשו (סוטה דף ב' ע"א) דרך אסמכתא ממה שאמר (תהילים קכ"ה, ג') כי לא ינוח שבט הרשע על גורל הצדיקים, ומעתה כל שמשדל בזוג בזה קשה הוא לזווגו, וסמכו ענין זה למה שאמר הכתוב (תהילים ס"ח, ז) אלהים מושיב יחידיים ביתה, מוציא אסירים בכושרות, כלומר כשם שהוצאת האסירים ממצרים היה בהשגחה מאתו ית', כן הושבת היחידיים והזווגים זה בזה הוא בהשגחה מאתו ית', וענין בכושרות פרשוהו בתלמוד המערב (מכילתא פרשת בא פרשה ט"ז, שמות י"ג, ד') בחדש שהוא כשר לצאת לא צנה ולא חמה וזהו ניסן, והעמידה בזוג שני, ר"ל שהוא בזמן ראוי לעונש וגמול, אבל בזמן שאינו ראוי לכך, והוא הנקרא זוג ראשון מצד שסתמו הוא בזמן הקטנות סמוך לפרק יהיה ענינו כפי המקרה או מערכת התולדה, ועל זה אמרו ארבעים יום קודם יצירת הולד בת קול יוצאת ואומרה בת פלוני לפלוני, ושדה פלוני לפלוני בנדוניתו, ואין לשון זוג שני או ראשון בא בדקדוק אלא לפי הזמן שהוא ראוי להגמל או להענש ודברו חכמים בהווה, (עכ"ל).

נמצא לפי דבריו, מה שאמרו ארבעים יום קודם יצירת הולד מכריזים בת פלוני לפלוני, הוא עד עשרים שנה, ובמלאות לאדם עשרים שנה כבר נקרא בשם זיווג שני.

ובזה אפשר לפרש המאמר "קשה זיווגו של אדם כקריעת ים סוף", דהיינו שבזיווג האדם לאחר עשרים שנה, שייך קטרוג כמו שהיה בשעת קריעת ים סוף, שאמרו חז"ל (מדרש רבה שמות פרשה כ"א ס"ק ז') שהמקטרגים טענו, הללו והללו עובדי ע"ז, ומה נשתנו

בסקי השמחה

לכבוד הרה"ג ר' גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א
מח"ס "מעדני השלחן" על שו"ע יו"ד
רחובות

הגה"צ רבי לוי הכהן רבינוביץ זצ"ל
מח"ס "מעדני השלחן" על שו"ע יו"ד
ושו"ת "מעדני מלכים".
ירושלים

בענין שמחת תנאים בחול המועד

במענה לשאלתך האם לערוך שמחת אירוסין בחול המועד.
הנה הנישואין כידוע אסורים בחול המועד, ובגמרא נאמר מספר
טעמים לדבר: 1. 'אין מערבים שמחה בשמחה', כדי שהלב יהיה פנוי
לקיום את מצות השמחה כראוי. 2. מצות השמחה בחג, נלמדת
מהכתוב: "וְשִׂמְחָתָּ בְּחַגְךָ", ודרשו חכמינו ז"ל: "בחגך, ולא באשתך".
3. זמנם של אנשים פנוי יותר בחול המועד, ועוד, שבימים אלה
מכינים בלאו הכי סעודות גדולות, כנהוג, וחששו חכמים, שאנשים
יעדיפו להמתין עד החג, ויימנעו מעריכת נישואין בשאר ימות השנה,
ובכך תתעכב מצות 'פריה ורביה'.

בהמשך לאמור: יש אומרים, שאסור לערוך מסיבת 'תנאים' בחול
המועד, מהטעם הנ"ל – שאין מערבים שמחה בשמחה, ולדעת
אחרונים רבים, מותר, משום שלדעתם לא נאמר האיסור על שמחה
כזו, כי אם על שמחה גדולה כנישואין.

ואף לדעת המחמירים, האיסור הוא רק כאשר מסיבת התנאים היא
סעודת פת; אולם, אם מגישים בה רק מיני מזונות וכדומה, כנהוג
בימינו בהרבה ממסיבות התנאים

– מותר לערוכה בחול המועד.
וכמו כן, אלו שנוהגים לערוך
'מסיבת אירוסין' ללא 'תנאים' –
רשאים לכל הדעות לערוך מסיבה
זו בחול המועד.

וכן נהגנו גם בשמחת אירוסים הבת.
ובתשובה למה ששאלת לגבי
נתינת המתנות לחתן.

הנה בשו"ע (אורח חיים סי' תקל"ט)
נפסק שאסור לקנות בגדים בחול
המועד. הדברים אמורים כאשר
הקנייה אינו מוכרך לצורך המועד
ע"כ יש להיזהר לתחילה לקנות
את המתנות לחתן וכלה קודם
המועד, אך בדיעבד מותר בחול
המועד משום שמחת המועד, גם
שאינה מיועדת לשימוש במועד.

בכבוד רב ובידידות

הק' יוסף מוזס
אבד"ק קראלי

האם מותר לזמר בשבע ברכות

הגה"צ רבי לוי הכהן רבינוביץ זצ"ל
מח"ס "מעדני השלחן" על שו"ע יו"ד
ושו"ת "מעדני מלכים"
ירושלים

יום ג' ואתחנן י"א מנחם אב תשס"ח
לנכדי החשוב והמהולל הרב גמליאל הכהן רבינוביץ בן בני אהובי
הרה"ג ר' אלחנן יעקב דוד שליט"א
אחדשה"ט, מה ששאלת על מה שנהוג באיזה מקומות, בחתונה
ובשבעת ימי המשתה, שמזמרין באמצע ברכת אשר ברא ששון
ושמחה.

הגם שאני זוכר עוד מימי נעוריי שהתנהגו כך, עכ"ז לא נראה בעיני,
כי אני רואה שבסוף מתנהגים בזה בקלות ראש, וכן משום הפסק
הברכה.

לכן אם מכבדים אותי בברכה זו, אני לא מפסיק באמצע הברכה,
שיוכלו לשיר, אלא עובר בבת אחת כל הברכה.

ויה"ר שיקויים במהרה הברכה הזאת בכל בתי בני ישראל, "ששון
ושמחה, גילה רינה, דיצה וחדוה, אהבה ואחוה, ושלוה וריעות, מהרה
ישמע בערי יהודה, ובחוצות ירושלים, קול ששון וקול שמחה, קול חתן
וקול כלה, בביאת משיח צדקינו במהרה בימינו אמן.

זקנך לוי הכהן רבינוביץ.

כתיבת שם משפחה בכתובה

יום ג' משפטים כ"ב שבט תשס"ה
לכבוד ידידנו עוז הגאון האדיר סיני ועוקר הרים רבי יוסף שלום
אלישיב (שליט"א) זצוק"ל, אחדשה"ט באהבה רבה כיאות למעכ"ת
רציתי לדעת חוות דעתו בענין הכתובה שכותבין רק שם החתן ואביו,
ושם הכלה ואביה, בלי שם משפחה.

כיון דהעזר מקודש (אבן העזר סימן ס"ו סעיף ה') כתב דיש להזהר
שיהיה להשטר תוקף על פי דינא דמלכותא ג"כ, וגם בדיעבד צריך
לעיין, מצד סמכא דעתה לזה (עכ"ד). וכידוע שבלי שם משפחה, אין
תוקף לגבות בדינא דמלכותא.

ושמעתי אומרים, כיון כשבאים לפני החתונה לרישום נישואים, צריכים
למלאות טופס, ששם מופיע ג"כ שם המשפחה, ועוד פרטים נוספים,
שיכולים בזה להכיר במי מדובר, פתק זה מקבל תוקף של דינא
דמלכותא, כך שמעתי מאנשים שמתנגדים לכתוב שם משפחה,
ורוצים להתנהג כמו שנהגו מקדמת דנא.

ולדעתי דבר גדול להקפיד לכתוב שם משפחה, ואיני בא לפסול ח"ו

כתובה שלא כתוב שם המשפחה,
רק שאלתי היא אם מכאן והלאה
רצוי להדר גם בזה, כמו שמהדרין
בשאר דברים הצריכים הידור.

שוב ראיתי בשו"ת אגרות משה
(אבן העזר חלק א' סימן קע"ח)
סובר ג"כ לכתוב שם משפחה,
אבל מטעם אחר, דז"ל: בכרכים
גדולים, יש מעלה ועדיפות להזכיר
שם המשפחה, שהרי אפשר שיש
עוד שם כזה, ובשמות הרגילים,
אולי הוא כודאי שיש עוד שמות
כאלו בעיר, שאז הוא כחשש פסול,
מדין שני יוסף בן שמעון בעיר אחת,
שאינו מוציאין עליהם שטר חוב,
ויהיה שם המשפחה לסימן טוב
יותר, לכתוב "חיים בן יעקב
למשפחת גאלדמאן".

והסביר האגרות משה (א"ח חלק ד' סימן מ' ס"ק כ') שבכתיבת שם
משפחה יש בזה מעלה ועדיפות, ולא שהוא לעיכובא (הובא באוצר
הפוסקים סימן ס"ו, בנוסח הכתובה ס"ק קל"ה).

אשמח מאוד אם אקבל תשובת מעכ"ת, בברכת עוד ינובון בשיבה
דשנים ורעננים יהיו.

בכבוד רב ובידידות
לוי הכהן רבינוביץ

הגאון האדיר מרן יוסף שלו' אלישיב זצוק"ל
ירושלים

בענין הנ"ל

בס"ד ז' אדר"ר תשס"ה

לכבוד ידידי הגה"צ שייף עייל שייף נפיק וגריס באורייתא תדירא מהור"ר
לוי הכהן רבינוביץ שליט"א

ברכה ושלוה וחיים עד העולם

בדבר כתיבת שם המשפחה בכתובה, ציין כת"ר להעוזר מקודש שכ'
דיש להזכיר שם המשפחה שיה' להשטר התוקף עפ"י דינא דמלכותא
ג"כ, וגם בדיעבד צריך לעיין מצד סמכא דעתה, אכן אי משם הא לא
איריא, שהרי בארצה"ק יש סמכות לבתי הדין לפסוק כפי ההלכה ואין
שום חסרון בסמיכת הדעת.

אך רצוי הדבר לכתוב שם המשפחה עפ"י"ש באגרו"מ כמ"ש כת"ר כי
בעיר גדולה יש להניח שיש עוד שם בעל כשם בעלה, ושם אשה
כשמה, והו"ל כשני יוסף בן שמעון בעיר אחת.

וכן אני נוהג למעשה לכתוב בכתובה שם המשפחה
והנני בזה ידידושת

יוסף שלו' אלישיב

ביאורי השמחה

הגה"ח רבי אלחנן יעקב דוד הכהן רבינוביץ שליט"א
מח"ס "עקבי דוד" וראש כולל מעדני השלחן
ירושלים

הנהנה מסעודת חתן ואינו משמחו

אין לעבוד את האדמה, ואין מכיר בטובתם של גשמים, וכשבא אדם, וידע שהם צורך לעולם, התפלל וירדו וצמחו האילנות והדשאים. ולכן אי אפשר לתאר פגם זה, הקב"ה שרף המלאכים לכבודו של אדם כשאמרו מה אנוש כי תזכרנו, והאדם כפר בטובה ואמר האשה אשר נתת עמדי.

ד. ולכן תיקנו חז"ל, והפליגו בשבח של המשמח חתן וכלה, דהשמחה הוא הפך כפיית הטוב, ואדרבא אנו מכירים בטוב ה' שברא את העולם. ונותנים הודיה לה', ולכן החתן חייב בקרבן תודה. על כל הטוב שעשה אתו ה', ונתן לו האשה, נמצא ששמחת חתן וכלה, הוא הכרה והודיה בבריאת העולם.

ה. ולפי זה מובן השכר של זוכה לתורה, כאילו הקריב תודה, כאילו בנה אחת מחורבת ירושלים. דדרך העולם הוא מי שכפוי טובה, לא נותנים לו עוד טובה, דאומרים שלא מגיע לו, כיון שהוא כפוי טובה. ואדרבא מה שנותנים לו יש

לו טענות ומענות, משא"כ למי שמכיר בטובה, ויש לו הכרת הטוב, לאדם כזה אוהבים לתת יותר ויותר.

ו. ולכן המשמח חתן וכלה, שמכיר בהכרת הטוב על הבריאה כולה, זוכה לתורה, כדאייתא בגמ' ברכות (דף ה' ע"א) אין טוב אלא תורה, ועוד אמרו (שם דף מ"ח ע"ב) טובה זו תורה, דכיון שיש לו הכרת הטוב, נותן לו עוד טובה שזו התורה.

ז. וכן המשמח חתן וכלה, שמכיר בהכרת הטוב על הבריאה, כאילו הקריב תודה, דאייתא במדרש רבה (ויקרא פרשה כ"ז ס"ק י"ב) לעתיד לבא כל הקרבנות בטליו, וקרבן תודה אינו בטלה לעולם, כל ההודיות בטליו, והודיות תודה אינו בטלה לעולם, הרי הוא דכתיב (ירמיה ל"ג, י"א) "קול ששון וקול שמחה, קול חתן וקול כלה, קול אומרים הודו את ה' צבאות כי טוב" אלו ההודיות (עכ"ל), ולכן מגיע לו שכר כאילו הקריב תודה, כיון שיש לו הכרת הטוב.

ח. וכן המשמח חתן וכלה, שמכיר בהכרת הטוב על הבריאה, כאילו בנה אחת מחורבת ירושלים, דאייתא בגמ' (ברכות דף מ"ח ע"ב) הטובה זו בונה ירושלים, וכיון שיש לו הכרת הטוב, בדיון הוא שיקבל שכר, כאילו בנה אחת מחורבת ירושלים דנקרא ג"כ טוב.

א. אייתא בגמ' ברכות (דף ו' ע"ב) ואמר רב חלבו אמר רב הונא, כל הנהנה מסעודת חתן ואינו משמחו, עובר בחמשה קולות, - ואם משמחו מה שכרו, אמר רבי יהושע בן לוי, זוכה לתורה, - ריב אבהו אמר, כאילו הקריב תודה, - רב נחמן בר יצחק אמר, כאילו בנה אחת מחורבות ירושלים.

והטעם שזוכים לשכר זה, מבואר בגמ', דכל זה מובא בפסוק (ירמיה ל"ג, י"א) שמיירי משמחת חתן.

ואפשר לומר טעם נוסף לשכר זה, ובזה גם יבואר למה הפליגו חז"ל במעלות המשמח חתן וכלה. ומסופר מעשיות בגמ' (כתובות דף י"ז ע"א) איך שרקדו ושמחו בשמחת זו.

ב. ראיתי מפרשים דברי רבי אבהו שאמר דכל המשמח חתן וכלה כאילו הקריב תודה, היות דשמחת חתן וכלה, היא תשובה ותיקון לחטא אדם הראשון, שהיה כפוי טובה (ע"י דף ה' ע"א), ואמר האשה אשר נתת עמדי (בראשית ג', י"ב), והשמחה בנשואין היא הודיה לה' על הנישואין, וזה תיקון על כפיית הטובה (שהשמחה במעונו).

ג. ורבינו בחיי (ויקרא ו', ב') כתב שחתן הוא אחד מאלו שחייב קרבן תודה.

וההסבר הוא כך דאייתא בגמ' סנהדרין (דף ל"ח ע"ב) אמר רב יהודה אמר רב, בשעה שביקש הקב"ה לבראות את האדם, ברא כת אחת של מלאכי השרת, אמר להם רצונכם נעשה אדם בצלמנו (בראשית א', כ"ו), אמרו לפניו רבש"ע מה מעשיו, אמר להן כך וכך מעשיו, אמרו לפניו רבש"ע מה אנוש כי תזכרנו, וכן אדם כי תפקדנו (תהלים ח', ה') הושיט אצבעו קטנה ביניהן ושרפם.

ואחרי שברא כבר את האדם, ועברו סך הכל חמש שעות, אמר "האשה אשר נתת עמדי" (בראשית ג', י"ב), כאן כפר בטובה (רש"י שם), כדאייתא בגמ' סנהדרין (דף ל"ח ע"ב) דבשעה חמישית עמד על רגליו, ובשעה עשירית סרח, אחת עשרה נידון.

ודבר זה היה פגם גדול בכל הבריאה, דהרי כל הבריאה היה בשביל האדם, ולפני שברא את האדם כתיב (בראשית ב', ה') ואדם אין לעבוד את האדמה, פירש רש"י, דהפסוק מסביר למה לא המטיר, לפי שאדם

בתי הוראה" זכרון משה"

דועד הרבנים דק"ק קראלי בארה"ק
ע"ש מרן רבינו ז"ע - בנשיאות מרן רבינו שליט"א

סימן טוב ומזל טוב

ברגשי גיל ורננה נאחל בזאת ברכת מזל טוב
קדם מזכה הרבים מורה הוראה לרבים

הגאון המו"צ שליט"א

לרגל שמחת אירוסי הבת

בסימן טוב ובמזל טוב

יה"ר שיזכה לרוות רוב נחת דקדושה מכל יו"ח מתוך
בריות גופא ונהורא מעליא ורוב שמחה לאורך ימים
המאחלים בלונ"ח

הרב צבי רוזנטל הרב מרדכי מוזס

הרב מאיר סויסה הרב יהושע וובר הרב ברוך רוזנטל

מרכז "אמונת חיים" קראלי

בעיה"ת אשדוד ת"ו

קול צהלה ורינה שפתינו תרננה

ברגשי גיל ורננה נגיש ונקטיר בזה ברכות נאמנות להאי גברא
רבא מזכה הרבים ומחבר ספרים נפלאים מגדולי תלמידי מרן רבינו
הגה"ק ז"ע ועומד לימין מרן רבינו שליט"א בהפצת המעיינות

הרה"ג גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

מו"צ בקהילתינו הק' ומרבני מרכז התורני

לרגל שמחת אירוסי הבת הכלה המהוללה שתחי'

עב"ג הבה"ח העילוי נפתלי הי"ו בהרה"ג יצחק שוורץ הי"ו

יה"ר שיזכו לרוות רוב נחת דקדושה מכל יו"ח מתוך בריות גופא ונהורא מעליא
המאחלים מעומקא דליבא

הנהלה הרבנים ושומעי השיעורים מערכת הגליון השבועי

נעימות השמחה

מעשה רב ונפלא מכ"ק האדמו"ר זצוק"ל בעל ה"חוקי חיים"

הרבי הקדוש רבי אברהם חיים ראטה זיע"א בעל חוקי חיים [יו"ד ה' אלול]

מצדיקי העליון בדור האחרון שהיה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה, הוא התהלך בינינו ורגליו היו נטועות בארץ אבל ראשו ומוחו היו נתונים בשמים בעבודתו הקדושה והטמירה כאשר הוא אחוז בשרעפי קודש וערפלי טוהר, ביגיעה מופלאה למעלה מהשגת אנוש במיעוט אכילה ושינה היה ספון בחדרו בעבודתו הקדושה בתורה ובתפילה שעות על גבי שעות בימי חול ובשבתות ובמועדים כאשר המונים נהרו לחזות בו

בעבודת התפילה כמונה מעות ובשולחנות הטהורים המפורסמים שנמשכו שעות ארוכות בליל שב"ק עד עלות השחר והיו מקשה אחת של דבקות וכיסופים לקל חי. לפלא היה שעל אף שלעצמו לא היה זקוק הרבי מאומה וכל ימיו חי בפשטות ובצניעות ומעולם לא בא מותרות לביתו, וניתן לומר שהגשמיות לא תפסה אצלו מקום כלל, אבל ביחס לצרותיהם של ישראל היה ליבו פתוח כאולם למען כל מצוקה של יהודי באשר הוא, היה הרבי מתמסר לסייע למעלה מיכולתו וכיתת רגליו לאסוף צדקה לנזקקים, במיוחד השקיע מכוחותיו להכנסת כלה ליתומים ויתומות והיה מגייס סכומים עצומים למען מצוה קדושה זו עוד מימי צעירותו בהיותו אברך רך בשנים ומטופל בעוללים רכים, כששמע על חתן או כלה יתומה הנמצאים בפרק האיש מקדש, לא נח ולא שקט עד שיכנסו לחופתם בכבוד וישוב הדעת ללא עול כלכלי כדי שיוכלו להתחיל חייהם ללא חובות המשתרגים על צוואריהם.

עלול לגרום חילול ה' עצום, ולמען להיות נקי מה' ומישראל, ניגש אל החתן והוכיח לו מרשימה שבידו כי מסר לידו כל הסכום ולא החסיר אפילו פרוטה אחת.

גם כאשר המצווה הייתה כרוכה בביזיונות וחרפות, לא נרתע מלטרוח ולהתאמץ למען מצוה חשובה זו, וכמעשה שהיה פעם אחת בעת ששמע הרבי על חתן יתום העומד בפרק האיש מקדש זמן קצר לפני

השיב החתן כמצטדק אמת נכון הדבר, ואיני חושד בך מאומה, אבל מה אעשה ורצוני לקבץ עוד כסף, ורק כך מצליח לעורר רחמי האנשים שאין לי די סיפוקי כי השארת אותו תחת ידך, נדהם הרבי ושאל את החתן וכי באמת הדבר מסייע לך לקבץ עוד כסף, וענה לו אכן בזכות זה מצליח אני לגייס סכומים הגונים נוספים. נעמד הרבי ואמר לו אם כן הינך יכול

להמשיך בדרכך ואין לי קפידה עליך. (שמעתי מהמשב"ק הגה"ח רבי שמואל ראטה שליט"א)

בברכת כהנים באהבה כעתירת

גמליאל הכהן רבינוביץ

מו"צ ק"ק קראלי ומח"ס "גם אני אודרך"

מועד חופתו, ואין בידו פרוטה לפרטה לצורכי הנישואין ואף לקניית המלבושים לחתונה אין בידו מאומה, שנס את מתניו והתגייס בכל מאודו למען מצוה היקרה של הכנסת כלה וכיתת רגליו והתדפק על פתחי בני ישראל לטובת אותו חתן יתום, גם אביו הקדוש רבי אהרן ראטה זיע"א בעל השומר אמונים חיזק את ידיו ועודדו לטרוח למען צדקה נשגבה זו, ואחר כמה ימים הצטבר אצל הרבי סכום נכבד, מלא שמחה העניק לחתן הממון הרב בסבר פנים מאירות ושמחות בצירוף ברכות לרוב שיזכה להקים ביתו על אדני התורה והיראה בנחת ובשלוה מתוך שמחה וטוב לבב.

אולם אחר יום או יומים כשהגיע הרבי לבית המדרש, שמע מאחורי גבו קולות מתלחשים משמו של החתן שהרבי הפריש לעצמו חלק נכבד מהכסף, ולחתן לא נשאר די סיפוק עבור צורכי נישואיו, הרבי נדהם ונתפלא וכאב לו מאוד כי לעז כזה

קול קראלי

טל. 074-7962278

וחסידים ברונה יגילו
ברגשי גיל ורננה נברך בזאת את
מורינו המו"צ שליט"א
לרגל שמחת אירוסי הבת
בסימן טוב ובמזל טוב

יה"ר שיזכה לרוות רוב נחת דקדושה מכל יו"ח, מתוך בריות גופא ונהורא מעליא ורוב שמחה לאורך ימים ושנים טובות המערכת

פרנס הגליון

הרב יוסף חיים סויסה הי"ו
לרגל שמחת פדיון הבן במז"ט
יה"ר שירוה רוב נחת ותענג דקדושה מכל יו"ח

פרנס הגליון

הרב יואל מור הי"ו
לרגל נישואי הבן עב"ג בעשטומ"צ
יה"ר שירוה רוב נחת ותענג דקדושה מכל יו"ח

פרנס הגליון

הרה"ג ירחמיאל באסנער שליט"א
לרגל נישואי הבן עב"ג בשעטומ"צ
יה"ר שירוה רוב נחת ותענג דקדושה מכל יו"ח

לעילוי נשמת

הרבנית רייזל ז"ל
בן הרב שמואל אהרן זצ"ל
רוט
נלב"ע יז טבת תשפ"ג
ת. נ. צ. ב. ה

לזכר עולם יהיה צדיק

רביה"ק יצחק צבי משה זיע"ע
בן רביה"ק אביגדור זיע"ע
מקראלי
נלב"ע ביום ט טבת תשעט

לעילוי נשמת

הגה"צ משה וועבר זצוק"ל
בהרה"צ מרדכי זצ"ל
נלבע יב כסלו תשפא
ת. נ. צ. ב. ה